

ligere Uttring af mig om „simple“ Næringsdrivende er blevet misforstaaet, vil jeg endnu tillade mig at tilføie et Par Ord; — jeg troede ellers ikke, at man her behøvede at forsvare et saadant Udtryk. Jeg har naturligviis derved ikke villet nedsette nogen Haandværker eller Næringsdrivende, men jeg har kun villet antyde, at Procuratorernes Næringsdrift var et Stags dobbelt Næringsdrift, idet den bestaaer ikke alene i at erhverve Noget for sig selv, og ikke heller alene i at forsvare eller arbejde for en enkelt Mand, men tillige i at arbejde mod en anden Mand, og det gjør jo den Næringsdrivende i Almindelighed ikke.

Bardenfleth: Naar det under Forhandlingerne her er blevet fremstillet, som om Sagsførerstanden overhovedet skulde være saaledes degenereret, at man nu hos den ikke kunde finde det Forsvar, som en Part i en Sag behøver, eller at den ikke skulde svare til det, som oprindelig havde været Niemedet med denne Institution, troer jeg, man høilig feiler. Jeg troer overhovedet, at man høiligen feiler, naar man saaledes vil kaste Skygge paa en heel Stand (I scher ning: Maa jeg bede om Ordet!); i enhver Stand begaaes der Feil af Enkelte, men man feiler absolut, naar man kaster en saadan Skygge paa en heel Stand, det være sig nu Embedsstanden eller hvilken som helst anden Stand. Jeg troer forøvrigt, at, naar der med Hensyn til Sagsførerstanden er Spørgsmaal, om der skal foregaae en heel Forandring i den nærværende Tingenes Orden, maa man vel lægge Mærke til, hvorledes Forholdene have udviklet sig paa de forskellige Steder. I saadanne Lande, hvor der er meget forviklede Retsforhold, hvor overhovedet Lovgivningen er meget indviklet, hvor der udføres et meget langt Studium for at kunne bedømme de Spørgsmaal, som det dag-

lige Liv frembyder, der troer jeg, at det kan være ret godt, at der findes en meget talrig Sagsførerstand, at det overlades til Enhver, som har aflagt Prøve paa sine juridiske Kundskaber, at føre de Sager, som maatte blive ham overdragne ved hans Medborgeres Tillid. Det forholder sig derimod, troer jeg, en heel Deel anderledes i Lande, hvor Retsforholdene overhovedet ere simple, hvor der sjeldent fremstaaer Sager af stor pecuniær Interesse. I de sidste Lande, og jeg troer, at man lykkeligviis kan henregne Danmark til dem, kan det vistnok være vanskeligt at faae Mand, der ville befatte sig med at føre Andres Sager, og for at kunne tilvejebringe en saa stor Betyggelse som muligt i saa Henseende, og for at den private Mand i tvivlsomme Retsstilfælde kan vide, hvor han har at henvende sig, er det, at Staten i disse Lande har seet sig nødsaget til at give Tilladelse til, at visse Mand udelukkende kunne beskæftige sig med dette Haandværk, om man saa vil kalde det; — det er iøvrigt efter min Formening intet Haandværk, men det er jo blevet Mode at benævne enhver Beskæftigelse „Haandværk“. Staten giver, som sagt, enkelte Mand Tilladelse til udelukkende at beskæftige sig med disse Forretninger, for at de kunne give et tilstrækkeligt Erhverv. Der foresalder kun saa Sager, og dersom disse Sager være aldeles frie, saa at man kunde overdrage dem til Hvem som helst, vilde der maaskee findes Mange, der i enkelte Tilfælde vilde overtage dem, men i andre Tilfælde kunde der maaskee slet Ingen findes. Jeg troer, at den nuværende Tingenes Tilstand giver en langt større Betyggelse for, at den Enkelte kan finde en Sagsfører i de Tilfælde, hvor det er ham magtpaaliggende, end under en modsat Tingenes Tilstand vilde være Tilfældet.